

det tror jeg ogsaa, jeg selv sagde, da jeg motiverede Ændringsforslaget. Men alligevel tror jeg, det er rigtigt, at vi fastholder 2det Stykke af Ændringsforslag Nr. 10, fordi det er urigtigt at give en Begunstigelse til de allerbedste Skatteydere, og det er de bedste Skatteydere, de, der svarer større Tillægsskat end Merindtægtskat. Og naar Ministeren mente, at det maaske dog kunde volde Vanskeligheder ved Udfyldningen af Angivelsesblanketterne næste Aar, idet det ikke var sikkert, at en Skatteyder, naar han i Januar Maaned næste Aar skal udfylde sin Selvangivelse, kunde have helt Rede paa, hvordan han skulde skattesættes for Skatteaaret 1917—18, saa skal jeg dertil sige, at jeg synes, han i saa Fald er lige daarligt og lige godt stillet, hvad enten andet Stykke af Ændringsforslaget bliver staaende eller ikke, thi inden han har faaet Resultatet af sin Skatteansættelse for indeværende Skatteaar at se, ved han jo ikke, om det er Tillægsskat eller Merindtægtskat, han skal svare, eller hvor stort et Beløb han eventuelt har at drage fra sin skattepligtige Indtægt. Jeg tror derfor ikke, at de praktiske Vanskeligheder, som Ministeren mente var til Stede, i Virkeligheden er til Stede, da det først er næste Aar, Spørgsmaalet kommer til at ligge for, og lad der være en enkelt Mand hist og her, der ikke af Skattevæsenet er færdigbehandlet til den Tid, saa bliver det dog faa, hvis Skat ikke er beregnet og ansat for i Aar, inden den Tid, den 1. Februar 1918, da man skal have udfyldt Blanketten for næste Aar. Jeg vil tro, det bliver meget faa, men selv om der er nogen, kan de alligevel ikke, inden deres Skat er endeligt ansat, vide, hvad Slags Skat de er ansatte til, om der er noget, og hvor meget der er, de kan trække fra i deres skattepligtige Indtægt. Og rimeligt og billigt, for ikke at sige retfærdigt, er Ændringsforslaget i sig selv.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 2 ved jeg ikke, om jeg opfattede Ministeren helt rigtig. Jeg tror ikke, jeg forstod Ministerens Udtalelse helt rigtig, men jeg vil sige, at dersom Ministeren, hvad jeg har nogen Grund til tro, vil administrere Loven saaledes, som om Ændringsforslaget var kommet ind i Loven, saa vil Udvalget tage Ændringsforslaget tilbage. (*Finansministeren*: Ja, det vil jeg). Ja, jeg har ogsaa opfattet Ministerens Udtalelser i Udvalget saaledes, og det vil vi nu kunne faa bekræftet om et Øjeblik, og i saa Tilfælde

vil Udvalget tage Ændringsforslaget tilbage. Sidste Stykke af § 3 lyder jo: „I Tvivltilfælde afgør Finansministeren Skattepligtens Art og Omfang“, og naar Finansministeren vil anvende den Bemyndigelse, han faar der, paa samme Maade, som om Ændringsforslaget var indføjet i Loven, er Udvalget villigt til at tage dette tilbage og erkender ogsaa, at det kan have sine Fordele, set fra Administrationens Side, at det bliver taget tilbage.

Om Ændringsforslag Nr. 1 skal jeg ikke sige andet, end at jeg kan henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Finansminister. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, der ikke bør afgøres ved en Lejlighedslov som denne. Om man skal gaa videre med Hensyn til Beskatningen af Forbrugs- og Andelsforeninger end allerede slaaet fast i Lov af 8. Juni 1912, det Spørgsmaal tror jeg maa udskydes, indtil den almindelige Revision af Skattelovene finder Sted, og jeg vil derfor opfordre Forslagsstillerne til at tage Ændringsforslaget tilbage.

Tvede: Ved Omtalen af Ændringsforslag Nr. 8 udtalte Finansministeren, at som Finansminister tager man alt med, hvad man kan faa. I det Ændringsforslag, Mindretallet stiller under Nr. 1, er der givet den højtærede Finansminister Tilbud om en Del nye Indtægter, men den højtærede Finansminister er maaske ikke saa sikker paa, at vi kan føre dette Ændringsforslag igennem, og det er vel derfor, han stiller sig noget afvisende i Øjeblikket. Men naar Ministeren bemærkede, at de her omtalte Foreninger ikke tidligere har været satte i Skat, og at man derfor ikke kunde finde Merindtægten, der skulde beskattes, saa tror jeg ikke, det kan volde Vanskeligheder, da de alle er regnskabsførende Foreninger og har Regnskaber, mellem hvilke der godt kan finde en Sammenligning Sted. Den højtærede Finansminister udtalte jo, at han vilde være villig til, hvis han til den Tid havde med Ledelsen af Finanssagerne at gøre, under en almindelig Revision af Loven af 1912 om Indkomst- og Formueskat til Staten at optage det Spørgsmaal, som er Grundlaget for det stillede Ændringsforslag, til nærmere Prøvelse og Drøftelse. Den ærede Ordfører henstillede ligeledes til Mindretallet at tage dette Ændringsforslag tilbage. Jeg skal paa Mindretallets Vegne sige, at det, der for os er det afgørende, er, at hele Befolkningen bør stilles lige, saa at der ikke kommer nogen